

Praktisch perfect

Katie Fforde bij Boekerij:

Keukengeheimen
De kunstminnaar
Een nieuwe kans
Wilde tuinen
Reddende engel
Levenslessen
Stoute schoenen
Kunst en vliegwerk
Halsbrekende toeren
Praktisch perfect
Schoon schip
Trouwplannen
Liefdesbrieven
Een verleidelijk voorstel
Zomerliefde
De kers op de taart
Met de Franse slag
Vrij spel
Iets ouds en iets blauws
Een zomer aan zee
Een tuin vol bloemen
Het buitenhuis

Katie Fforde

Praktisch perfect

Anna koopt een schattige cottage, en ze krijgt een knappe
maar onuitstaanbare buurman op de koop toe...

Achtste druk 2019

ISBN 978-90-225-8943-4

ISBN 978-94-023-1421-2 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Practically Perfect*

Vertaling: Maya Denneman

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2008 Katie Fforde Ltd.

© 2008/2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor binnenhuisarchitecte Louise Ratcliffe,
die de inspiratiebron voor dit boek was.
Met veel liefde en dank.*

1

Naast haar flikkerde de kaars. Anna ging verzitten op de ladder waarop ze was neergestreken. Ze begon er spijt van te krijgen dat ze de telefoon zo snel had laten aansluiten. Haar mobieltje had hier weinig ontvangst en zonder vaste telefoon was ze bijna onbereikbaar geweest. Maar nu kreeg ze een warm oor en een koude hand en bleef haar zus haar uithoren. Anna deed geen moeite haar te onderbreken – dan zou ze later gewoon nog een keer bellen. Ze stopte haar vrije hand in haar mouw en luisterde beleefd. De werktuinbroek die ze droeg was lekker warm als ze in beweging was, maar nu kreeg ze het best koud.

‘Waarom ben je ook alweer daarheen verhuisd?’ vroeg Laura voor wat de honderdste keer leek. ‘Weet je dat de huizen hier in Yorkshire veel goedkoper zijn? Dan hadden we het project samen kunnen doen. Dat is toch veel leuker?’

Anna begon wéér aan haar uitleg. Behoorlijk geduldig, vond ze. ‘Ik wilde niet zo ver van Londen vandaan zitten en Amberford is een veel populairdere omgeving. Vanuit hier is het net mogelijk om naar Londen te forenzen. We hebben het hier al over gehad.’

Laura zuchtte. ‘Het staat me gewoon niet zo aan dat je het helemaal in je eentje doet en dat je zo ver weg bent. En ik wilde dat je het niet zo snel had gekocht zonder het eerst aan mij te laten zien.’

Daar voelde Anna zich ook een beetje schuldig over. ‘Het spijt me, maar ik moest heel snel beslissen. Er was veel interesse voor. Het was ook zo’n koopje.’

‘En je kon je betaling meteen rond krijgen,’ voegde Laura nogal vinnig toe.

Anna zuchtte. ‘Dat is waar, en dat is mede dankzij jou. Maar die andere man kon dat ook. Als ik niet ter plekke een cheque voor een aanbetaling had kunnen uitschrijven dan was het huis naar hem toe gegaan.’ Ze was even stil. ‘Ik ben je eeuwig dankbaar, Lau. Zonder die lening had ik het niet kunnen doen.’

‘Je weet dat ik je het geld met alle plezier leen en je betaalt me meer rente dan ik ergens anders had gekregen. Ik ben er gewoon niet gerust op dat je in je eentje iets koopt.’

‘Dat weet ik,’ zei Anna, gezien haar frustratie nog behoorlijk mild. ‘Maar het wordt tijd dat je je daar overheen zet. Ik weet dat je mijn oudere zus bent, maar ik ben volwassen, weet je nog.’

‘Zevenentwintig is niet...’

‘Dat is het wel.’

‘Dat bedoel ik niet, natuurlijk ben je volwassen, maar het gaat hier om al jouw geld en een beetje van mij. Het is je erfenis.’

‘Ik weet dat het geld niet van de tandenfee komt.’

Anna wilde dat ze een potlood, papier en een plek om te schetsen bij de hand had; ze had wat tekeningen kunnen maken terwijl dit aan de gang was. Niet dat dat mogelijk was geweest in dit licht. Maar ze had er gewoon een hekel aan om tijd te verspillen.

‘Wat ik wil zeggen,’ ging Laura verder. ‘Dat geld van oma krijg je maar één keer. En je kunt alles kwijtraken.’

Anna ging ongemakkelijk verzitten op de sport. ‘Ik zie dezelfde televisieprogramma’s als jij. Ik ben me er net zo van bewust dat het met de huizenmarkt alle kanten op kan gaan en dat soort dingen. Ik heb de afgelopen vijf jaar niet met een zak over mijn kop rondgelopen.’

Laura zuchtte weer. ‘Ik denk dat ik gewoon jaloers ben. Het was zo leuk om samen dat appartement in Spitalfields op te knappen.’

‘Dat wás het ook,’ stemde Anna in, ‘maar ik ben nu een grote meid. Ik ben een gediplomeerd binnenhuisarchitect. Het wordt tijd dat ik mijn eigen gang ga.’

Er volgde een stilte. Laura was kennelijk nog steeds niet overtuigd. ‘Hoeveel geld heb je nu nog om van te leven?’ begon ze een nieuwe tactiek. ‘Ik moet toegeven dat je best handig bent met je Black&Decker en je Workmate, maar je zult het niet allemaal zelf kunnen doen. En je moet de hypotheek ook nog betalen.’

‘Ik heb een iets hogere hypotheek genomen zodat ik dat kan gebruiken om...’

‘Dat klinkt niet erg verstandig.’

‘Maar ik denk dat ik er toch een parttime baan naast ga zoeken,’ zei Anna geruststellend voordat Laura verder kon gaan. ‘Om wat mensen te leren kennen.’

‘Ah! Dus je maakt je er nu al zorgen over dat je eenzaam zult zijn terwijl je nog niet eens één nacht in het huis hebt doorgebracht! Verkoop het maar snel en ga hier aan de slag, waar ik je in de gaten kan houden. Misschien maak je er zelfs wel winst op. Je kunt contact opnemen met die andere man die geïnteresseerd was...’

‘Nee, Laura! Ik vind dit huis geweldig! Ik ben niet van plan het te verkopen.’

Laura sprong erbovenop als een kat op een dagdromende muis. ‘Ah! Ik wist het wel! Je bent verliefd geworden op een investeringsproject. Fatale fout.’

Anna vervloekte zichzelf omdat ze zich dit teken van zwakte had laten ontglippen. ‘Ik zei niet dat ik er verliefd op ben geworden,’ zei ze, hoewel ze wist dat het niets zou helpen. Ze beet op haar lip terwijl ze afwachtte of haar zus het geloofde.

‘Oké.’ Laura leek zich er eindelijk bij neer te leggen. ‘Maar beloof me dat je het verkoopt als het af is. Verliefd worden is altijd een vergissing.’

‘Dat weet ik.’

‘Zowel op een man als op een huis,’ ging ze dreigend verder.

‘Kom op, Laura! Jij en Will zijn ongelooflijk gelukkig. Jij en je jongens kunnen zo in een cornflakesreclame als het perfecte gezinnetje!’

Laura lachte, teruggepakt door haar eigen argument. ‘Ik weet het, maar...’

‘Jullie hebben allemaal mooie tanden en glanzend haar. Jullie eten het juiste voedsel...’

‘We hebben het nu niet over Will en de jongens,’ zei Laura streng.

‘Dat weet ik,’ gaf Anna toe, ‘maar ik hoopte dat ik het die kant op kon sturen. Kan Edward al schrijven?’

‘Anna!’

‘Oké, maar ik wil echt weten of Jacob dat vunzige boek al uit heeft.’

‘Jazeker.’ Haar zus was eindelijk even afgeleid van het regelen van Anna’s leven. ‘Eindelijk. Maar terug naar jou en verliefd worden...’

Anna aanvaardde het onvermijdelijke. ‘Je vertrouwt er niet op dat ik net zo verstandig verliefd kan worden als jij?’ Will was de perfecte echtgenoot; niet alleen liefhebbend, knap en een goede kostwinner, hij kon ook nog eens doe-het-zelven.

Laura was even stil. Waarschijnlijk om zich te realiseren dat op de juiste persoon verliefd worden voor een groot deel van geluk afhing. Anna genoot van het respijt.

‘Je laat me wel erg bazig klinken zo.’

Aan de andere kant van de lijn knikte Anna instemmend.

‘Maar ik pas gewoon op je,’ hield Laura vol. ‘Mam heeft het de laatste tijd nogal druk met Peter en ze let niet zo goed op wat je allemaal in je schild voert.’

‘Mam heeft het volste recht om zich in beslag te laten nemen door haar nieuwe man. Ik ben volwassen.’ Hoewel Anna zich begon af te vragen of dat wel waar was omdat haar zus het maar niet leek te kunnen accepteren.

‘En natuurlijk ben je net zo goed als ik in staat om voor de juiste man te vallen. Mits ik hem eerst mag zien.’ Nu klonk haar stem tenminste alsof ze erbij glimlachte.

‘Goed. Ik beloof je dat ik met niemand zal trouwen zonder eerst met jou te overleggen. O, ik hoor de jongens. Ik denk dat ze je nodig hebben, Laura.’ Het geroep van haar neefjes had nog nooit zo vertederend geklonken.

‘O, ja. Ik kan maar beter ophangen. Bel je me snel?’

Anna kruiste haar vingers voordat ze ‘Ja’ antwoordde. Ze zette de telefoon in zijn oplader in de kleine nis in de muur. Het was een leugentje om bestwil, zei ze tegen zichzelf. En je moet een beetje verliefd worden op een project om je er met hart en ziel aan te kunnen wijden. Wat verliefd worden op de juiste man betrof, daar was het ook al te laat voor. Ze was jaren geleden voor de verkeerde gevallen. Het feit dat ze wist dat hij niet de ware was, had niets kunnen veranderen aan haar gevoelens. Een van de redenen waarom ze überhaupt naar dit huis was gaan kijken was omdat ze zich herinnerde dat Max had gezegd dat zijn moeder hier in de buurt woonde. Het had haar een goed voorteken geleken.

Anna blies de kaars uit en ging voorzichtig achterwaarts de ladder af die op het moment als haar trap diende. Zo af en toe stond ze zichzelf toe te fantaseren dat ze zijn moeder zou ontmoeten of Max tegen zou komen als hij daar op bezoek was. Ondanks alles moest ze altijd om die droom giechelen. Als hij haar echt tegen het lijf zou lopen, zou ze waarschijnlijk een overall en veiligheidslaarzen dragen. Hoewel ze altijd wel een spijkerbroek-en-truitype was

geweest, was haar kleding nu nog praktischer dan tijdens haar studie.

Toch was ze nog lang verliefd op hem gebleven en was het eigenlijk nog steeds net zo hevig als toen Max gastdocent was aan haar opleiding.

Hij was de populaire jonge architect die een praatje kwam houden en zij was gewoon maar een van de studenten die aantekeningen maakten. Ze durfde ook te wedden dat ze niet de enige was die voor hem was gevallen. Hij was zo gedreven en levendig. Niet echt knap, maar met zoveel charisma dat zijn uiterlijk er niet toe deed. Maar ze had het nooit met iemand over hem gehad – gelukkig ook niet met haar zus. Ze wilde liever niet tot de ontdekking komen dat hij het met haar hele werkgroep had gedaan en haar had overgeslagen. Toen had hij haar bij het afstudeerfeest ten dans gevraagd. Dat was helemaal aan het einde geweest, maar Anna moest snel weg omdat ze met een hele groep een taxibusje zou delen. Max had net genoeg tijd gehad om zijn nummer op een sigarettenpakje te schrijven. ‘Bel me,’ had hij hees gefluisterd.

Anna was vast van plan geweest om dat inderdaad te doen, ook al was die gedachte nog angstaanjagender dan haar tentamens. Maar ze was dagenlang gevelde door een lelijk virus. De eerste dag dat ze zich goed genoeg voelde om naar buiten te gaan was ze onderweg naar de apotheek toen ze hem zag... met een vrouw. Ze was snel weer naar huis gegaan en had het sigarettenpakje stukgescheurd en verbrand. Pas een paar dagen later, toen de restjes van het virus uit haar lijf waren en ze zich minder ziek voelde, realiseerde ze zich dat ze ontzettend dom was geweest. De vrouw kon gewoon een vriendin zijn; zijn zus, een collega, wie dan ook. Ze had nog steeds spijt van die stommitieit.

Anna liep naar de enige ruimte in het huis waar ze elektriciteit had voor de waterketel en het broodrooster. Aangezien er ook een klein wastafeltje hing, ging het voor keuken door. Om aan de eisen te voldoen van het bouwfonds dat haar een lening verstrekke, had ze het enigszins verroeste fornuis en de gebarsten gootsteen laten hangen tot de hypotheek erdoor was. Gelukkig betekenden het adres en het relatief lage bedrag dat ze hoefde te lenen dat de taxateur niet per se het huis in hoefde. Ze had haar geld gekregen nadat hij er langsgelopen was – normaal gesproken zou hij er langsrijden,

maar dat was niet mogelijk bij de huisjes. Nu was het huis van haar.

Natuurlijk was de hypotheek geen schijntje voor haar; er stond veel op het spel. Maar voor het bouwfonds was het bedrag min of meer verwaarloosbaar.

Terwijl ze thee voor zichzelf zette, met haar laatste beetje melk, dwong ze zichzelf te stoppen met denken aan de man die ze al drie jaar niet meer gezien had. In plaats daarvan probeerde ze in te schatten hoe lang het zou duren voordat Laura niet langer weg zou kunnen blijven en binnen zou komen vallen om haar 'te helpen', met haar klusjesechtgenoot op sleeptouw.

Anna hield zielsveel van haar zus en toen ze samenwoonden hadden ze het prima met elkaar kunnen vinden. Nu Laura niet langer kon toezien op haar vriendjes, haar garderobe niet meer in de juiste richting kon sturen en haar niet langer kon bemoederen, werd het woord 'bazig' echter steeds toepasselijker. Als ze geweten had waar Anna haar eerste nacht in haar eigen huis – investeringsproject, corrigeerde ze zichzelf snel – wilde doorbrengen, zou ze zich kapot schrikken. Een slaapzak en een kampeermatje zou ze geen geschikte slaappleats vinden, zelfs al had Anna een paar dekens om over zich heen te slaan. Maar als Laura haar geld niet had bijgelegd, was Anna's hypotheek veel hoger geweest.

Laura kon Anna toch niet verwijten dat ze verliefd was geworden – oké, een beetje dan – op het huisje? Het was prachtig! Of dat zou het tenminste worden als het eenmaal vloeren, een trap en een fatsoenlijke keuken en badkamer had. De vorige eigenaren hadden al die dingen eruit gesloopt en daarna was het geld op of waren ze hun interesse verloren. De makelaar liet daar niets over los.

Anna had een week lang slapeloze nachten gehad terwijl ze het oordeel van de inspecteur afwachtte. Ze was ervan overtuigd dat hij een of ander onoverkomelijk probleem zou ontdekken; de reden waarom de vorige eigenaren afstand hadden gedaan van een huis met 'zo'n geweldige verhuurmogelijkheid', zoals de makelaar het noemde. Toen dergelijke redenen niet aan het licht kwamen, dacht Anna dat dat waarschijnlijk was omdat er nog maar zo weinig over was om houtworm, droogrot of vergane balken in te ontdekken. De begane grond was bijna helemaal gestript, inclusief het grootste deel van de vloerplanken. Er was geen trap, dus je kon alleen met een ladder bij de eerste verdieping komen. Daar lag tenminste nog een

vloer om op te lopen, maar er was geen badkamer. En de bovenste verdieping, de zolder die in Anna's gedachten al een prachtige slaapkamer-badkamer-garderobesuite was, verschilde niet veel van hoe die er honderden jaren geleden had uitgezien. Anna was van plan daar te gaan slapen als alles beneden wat beter op orde was, maar voor nu had ze het idee dat ze dichterbij haar werk moest zijn. Op zolder zou de rest van het huis in vlammen kunnen opgaan en zou ze dat pas merken als het te laat was. Ze had een brandalarm gekocht en geïnstalleerd zonder dat haar zus het eerst had hoeven zeggen.

Het gebrek aan gemakken had het huis erg goedkoop gemaakt voor zijn ligging; landelijk maar nog wel binnen Amberford.

Het maakte deel uit van een rij huisjes die loodrecht op de weg stonden, met een pad tussen de huizen en de tuinen. Toen de huizen pas gebouwd waren werden de tuinen waarschijnlijk gebruikt als groentetuin en niet slechts voor ontspanning. Zelfs nu nog werd er geen ruimte verspild door hoge heggen of hekken. Het gaf de plek een open, volkstuinachtig gevoel dat Anna heerlijk vond. Laura zou zeggen dat het feit dat de tuin zo open was de waarde verminderde, maar erachter lag een kleiner omsloten tuintje en als je kinderen veel speelruimte nodig hadden (zoals voor Laura's twee zoontjes), lag er vlakbij een aantrekkelijk stukje gemeenschappelijke grond. Een kerk, een school en een kroeg en een korte reis naar een aan de hoofdlijn gelegen station maakten het een begerenswaardige locatie. Er was zelfs een supermarktje en een postkantoor en niet al te ver weg bevond zich een afhaalchinees.

Het huisje had natuurlijk maar twee slaapkamers en Laura zou zeggen dat dat Anna's potentiële kopersmarkt aanzienlijk verkleemde. Anna had zich daar al op voorbereid en zou dan antwoorden dat het een ideaal tweede huis kon zijn hoewel het idee dat tweede huizen ooit bloeiende dorpjes doordeweeks leeg en stil maakten haar niet aanstond.

Ze moest nog kennismaken met haar burens en omdat het donker begon te worden en mensen hun lichten aandedden, zou een wandelingetje langs de rij haar snel genoeg duidelijk maken welke huisjes permanent bewoond waren en welke niet. Ze moest toch even langs de winkel, dus dit was een goed moment om onopvallend op onderzoek uit te gaan.

Het was raar om zo dicht langs de ramen van mensen te lopen en

ook al kon ze het niet echt laten om naar binnen te gluren, ze zorgde er wel voor dat haar blikken discreet en vluchtig waren. Ze was er dankbaar voor dat ze het laatste huisje had gekocht (ze zou tegen haar zus zeggen dat aan het einde van de rij beter was dan in het midden) zodat niemand naar binnen kon kijken bij de bouwput die haar huis op het moment was.

Haar directe burens waren duidelijk permanente bewoners. Anna hoorde kinderen en overal waren lichten aan. Een zijdelingse blik door het keukenraam toen ze er voorbijliep toonde haar een geruststellende hoeveelheid troep. Anna's zus was afschuwelijk netjes en dat was dan ook waar ze het vaakst ruzie over maakten. Anna woonde liever niet naast nog zo'n controlfreak.

Het volgende huis was of een vakantiewoning of van iemand die nog niet thuis was uit zijn werk; een forens misschien. De gordijnen waren open maar er was geen licht te zien. Anna ving een glimp op van een zeer stijlvolle, moderne keuken vol dure apparaten.

Het huis daarnaast werd duidelijk bewoond door een oudere vrouw. Haar vensterbank stond vol porseleinen beeldjes die voor het al gesloten gordijn stonden. Er zat een kat in de portiek die Anna kennelijk als slechts een voorbijganger beschouwde en haar pogingen tot vriendschap negeerde.

Het eerste huisje van de rij, en het laatste waar Anna langsleiep voordat ze bij de weg aankwam, was overduidelijk een vakantiewoning. Het was half maart en de kerstversiering hing er nog. Uit de kwaliteit van de versieringen, die van het smaakvolle graanfiguurtjes- en rode lintensoort waren, leidde ze af dat het huis niet door een zootje ongeregeld bewoond werd dat er gewoon niet aan toe kwam ze naar beneden te halen. Het was waarschijnlijker dat ze de winter op een warmere plek doorbrachten.

Van de vijf huisjes leken er drie – mogelijk vier – inclusief dat van haarzelf bewoond, wat gezien hoe klein ze waren geen slechte score was.

De bel van de supermarkt rinkelde vriendelijk. Het was een kleine buurtsuper met een paar korte rijen producten en een toonbank voor vleeswaren en kaas. De man die achter de toonbank een kruiswoordpuzzel zat te doen, keek op toen ze binnenkwam en glimlachte. 'Goedenavond.'

‘Goedenavond.’

‘Kan ik u helpen?’

‘Ik denk dat ik het wel kan vinden,’ antwoordde Anna een beetje verlegen. Ze was de anonimiteit van Londense winkels gewend, waar alleen de eigenaren van winkels waar je vaak kwam je wel eens begroetten.

‘Laat het maar weten als je iets niet kunt vinden. Je bent hier net komen wonen, zeker?’ voegde hij er later aan toe toen Anna al een paar dingen in haar mandje had gedaan.

‘Klopt. Ik heb alleen een paar basisproducten nodig.’

‘Dus jij bent aan Brick Row komen wonen?’

‘Ja. Hoe weet u dat?’ Deze alwetendheid was even wennen.

De winkelier glimlachte. ‘Daar hoeft je geen detective voor te zijn. We wisten dat het huis door een jonge vrouw gekocht was, jij bent duidelijk gekleed om te klussen en wie zou hier anders deze tijd van het jaar vlak voor sluitingstijd binnen moeten komen die ik niet ken?’

Anna glimlachte. ‘Dan is het wel logisch, ja.’

‘Maak je geen zorgen; we zijn hier niet allemaal zo nieuwsgierig en degenen die dat wel zijn bedoelen het over het algemeen goed.’

Anna zette haar mandje met spullen op de toonbank zodat hij ze aan kon slaan. ‘Dat geloof ik graag.’

Met een tevreden gevoel liep ze terug naar huis. In de winkel was geen vers vlees of verse vis te koop, maar verder leek er zo’n beetje alles te zijn wat Anna nodig had en het stadje Stroud lag op slechts een korte fietstocht afstand. Amberford was perfect, uitermate waardig om verliefd op te worden. Als het feit dat ze geen auto had haar voor problemen zou stellen, dan zou ze zich daar tegen die tijd wel druk over maken.

Toen Anna terugliep zag ze een jonge vrouw bij de voordeur naast de hare ongerust naar buiten kijken. Anna was blij haar te zien, geïntrigeerd als ze was door het rijtje laarzen dat ze op volgorde van grootte in de portiek had zien staan. Ze overwon haar verlegenheid en glimlachte. De jonge vrouw glimlachte, nog steeds in beslag genomen, terug.

‘Hallo,’ zei ze. ‘Ben je op nummer 5 komen wonen? Dapper van je! Er zit niet eens een vloer in, toch? Ik was van plan je aan te bieden om bij ons een bad te nemen, maar op het moment kunnen we dat zelf niet eens. Ik wacht op de loodgieter. Hij had beloofd dat hij

hier vóór twee uur zou zijn, maar ik geloof niet dat hij nog komt.’

‘Och hemel, wat is het probleem?’ vroeg Anna.

Waarschijnlijk omdat ze haar stem gehoord hadden, lieten drie kleine jochies hun massavernietigingsspeelgoed in de steek en schaar- den zich rond hun moeder, nieuwsgierig naar haar gesprekspartner.

‘Verstopte afvoer,’ antwoordde de vrouw met een grimas. ‘Toen ik de stop eruit trok, gebeurde er niets. Hij zit vol koud zeepachtig water en als deze drie hier vanavond niet in bad kunnen, duurt het uren voordat ze rustig worden. En het begint te stinken.’

‘Misschien kan ik wel helpen,’ zei Anna.

Het gezicht van de vrouw klaarde op. ‘Echt? Hoe dan?’

‘Ik kan best goed klussen. En dat is maar goed ook, gezien de staat van mijn huis. Ik heb spullen liggen waarmee je afvoeren kunt ont- stoppen. Ik pak het wel even,’ bood Anna aan, ‘als je dat wilt.’

‘Dat lijkt me geweldig! Ik zet theewater op. Of zal ik een fles wijn opendrekken?’

Anna antwoordde met een grijns. ‘Zo terug.’

Het duurde iets langer dan Anna gedacht had om het gereedschap te vinden dat zij en haar zus zo vaak hadden moeten gebruiken in het appartement in Spitalfields. Toen ze op de deur van het huis van haar burens klopte en naar binnen werd gelaten kwam ze in een aan- gename chaos terecht.

‘Ik ben Chloe,’ zei de vrouw.

‘Anna.’

‘En dit zijn Bruno, Tom en Harry. Twee, vier en zes, maar dan andersom.’

‘Hallo,’ zei Anna, plotseling verlegen van drie paar nieuwsgierige ogen. ‘Ik heb mijn gereedschap, laat maar zien waar ik moet zijn.’

Ze beklommen met z’n allen de steile wenteltrap naar de eerste verdieping, waar de badkamer en de slaapkamer van de jongens waren. De jongens pakten haar vast en sleepten haar ernaartoe.

‘We zijn al twee dagen niet in bad geweest!’ zei de oudste, die waarschijnlijk Bruno was maar ook Harry zou kunnen zijn.

‘Mijn man is van huis,’ zei zijn moeder. ‘Natuurlijk weer net nu er een noodgeval is.’

Anna zag een verstopte badafvoer niet echt als een noodgeval, maar wilde best aannemen dat dat voor Chloe wel zo was. Ze rolde haar mouwen zo ver mogelijk op, wat niet ver genoeg bleek te zijn.

‘Jullie vinden het vast niet erg om allemaal even naar te beneden gaan terwijl ik dit doe?’ stelde ze voor. ‘Ik moet mijn truien uittrekken.’

‘We willen kijken,’ deelde een van de jongens haar mee.

‘Ja,’ zei een ander.

Anna zuchtte. ‘Oké.’ Ze maakte haar borststuk los en trok de twee truien uit die ze over een T-shirt met lange mouwen droeg. Gelukkig konden die mouwen wel hoog genoeg opgestroopt worden. Ze ging met haar arm in het koude, schuimige water. ‘Oké, kan iemand even mijn ontstopper aangeven?’

‘Dit is zo cool,’ mompelde Bruno.

‘Daar heb je helemaal gelijk in,’ zei Anna rillend. ‘Héél erg koel.’

2

Toen het bad eenmaal leeg en schoon was, liet Chloe het weer vollopen en ging daarna naar beneden om het avondeten te maken. Anna zat op de badkamervloer en las verhaaltjes aan de jongens voor. Ze was dankzij haar neefjes wel gewend aan kleine jochies, en ze genoot enorm van het boek dat ze hadden uitgekozen. Toen de kleinste uiteindelijk tekenen van slaperigheid begon te vertonen, tilde ze hen een voor een uit het water en wikkelde hen in handdoeken. Daarna stuurde ze hen zoals opgedragen naar beneden om bij de haard te zitten.

Tegen de tijd dat ze het bad had schoongemaakt, de speeltjes had verzameld, haar best had gedaan om de vloer droog te krijgen en beneden kwam, zaten de jongens in hun pyjama spaghetti te eten.

‘We doen altijd een beetje makkelijk als mijn man weg is,’ legde Chloe uit. ‘Het is beter om ze eerst eten te geven en daarna in bad te doen, maar dat lukt gewoon niet. Aardig van je om ze voor te lezen in bad. Daar zou ik nooit opgekomen zijn.’

‘Ik heb een paar neefjes en toen ik ze een keer een weekendje had, ontdekte ik dat voorlezen in bad een heel goed idee was. En daarna speelden we tandartsje.’

‘Wat?’ Chloe gaf Anna een glas wijn.

‘Ze gaan om beurten op het bed van mijn zus liggen met het leeslampje aan en dan zeg ik: “Doe maar wijdopen, lach eens naar me,” terwijl ik hun tanden poets.’

Chloe keek eens naar haar zoons. Een van de twee zoog net een spaghetti-liert op die tegen zijn neus zwiepte. ‘Wat een briljant idee!’

Anna lachte. ‘Ik denk niet dat mijn zus er erg blij mee was toen ze de tandpasta op het dekbed zag, maar ze was zo opgelucht ons gezond en wel terug te vinden dat ze het door de vingers zag.’

‘Ik denk dat ik er wel aan kan wennen om jou als buurvrouw te hebben, Anna.’

Terwijl Chloe boven tijdens de tandenpoetsstrijd de nieuwe tactiek uitprobeerde, laadde Anna de vaatwasser in, veegde alle sporen van spaghetti van de tafel en dekte hem daarna opnieuw voor hun maaltijd. Ze zou het haar zus alleen verteld hebben als ze een waarheids-serum toegediend had gekregen, maar ze was net als Chloe dolblij met haar burens. Heerlijk om zo'n leuk gezin naast zich te hebben. Dat maakte in haar eentje in een bouwput wonen een stuk draaglijker.

Chloe kwam naar beneden en stortte neer op de sofa. 'Ze naar bed brengen is zo vermoeiend. Als hij thuis is doet Mike het altijd. Dat is mijn man,' voegde ze eraan toe.

'En hij is weg?' vroeg Anna.

'Yep. Hij is adviserend ingenieur en moet vaak naar het buitenland voor zijn werk. Hij zou een dezer dagen terug moeten komen, maar je weet nooit precies hoe lang zo'n klus gaat duren. Vroeger ging ik met hem mee, voordat de jongens er waren.'

'Mis je het?'

Chloe dacht er even over na. 'Niet eens zozeer. Ik mis Mike natuurlijk, maar expat zijn was ook niet alles. Ik heb altijd als tijdelijke kracht op kantoren gewerkt, maar het was niet eenvoudig om werk te krijgen als ze wisten dat je snel weer weg zou gaan. Zo heb ik Mike ontmoet,' voegde ze eraan toe. Ze keek Anna met een ondeugende blik aan. 'Ik werkte bij hem op kantoor. We ontmoetten elkaar 's ochtends, we zijn samen gaan lunchen en nooit meer teruggegaan! Ik voelde me ontzettend schuldig omdat ik mijn uitzendwerk normaal gesproken heel serieus nam.'

Anna lachte. Hoewel Chloe veel praatte, was ze vermakelijk en kon ze nog wel eens een nuttige bron van informatie zijn. 'Wonen jullie hier al lang?'

'Bruno – dat is de oudste – was een baby toen we hierheen verhuisden. Het leek ons toen ideaal. Nu, twee baby's later, wordt het een beetje krap.' Ze glimlachte schaapachtig. 'Je wilt zeker niet toevallig nog wat wijn in mijn glas kieveren?'

Anna kieperde met plezier.

'Ik ben echt geen alcoholist of zo hoor – dat denk ik niet tenminste – maar het is zo fijn om 's avonds gezelschap te hebben. Als ik alleen ben drink ik nooit.' Chloe nam een slok en zei daarna alsof het een uitgekauwd onderwerp was: 'Als we het ons konden ver-

oorloven zouden we verhuizen, denk ik, maar het heeft ons al ons geld gekost om op de huizenmarkt te komen.'

'Jullie lijken bepaald niet gebukt te gaan onder jullie geldgebrek, als ik zo vrij mag zijn,' zei Anna.

Chloe lachte. 'Nou, nee! Blut zijn kan behoorlijk veel tijd kosten en je wordt er verschrikkelijk vindingrijk van.' Ze trok zichzelf op uit de sofa en liep naar de andere kant van de kamer. 'Zie je dit tafeltje?'

Anna knikte. Er stond een kleine tafellamp op.

'Luierdoos met een kleedje eroverheen. Maar kijk niet van te dichtbij, want er zit geen zoom in het kleed.'

'Wauw! Wat een goed idee,' zei Anna.

Nu ze toch stond, dronk Chloe haar glas leeg. 'Ik ga even water opzetten. Mikes ouders vinden dat ik een ontzettende slons ben, ze vinden meubels van kartonnen dozen maken niet bijster intelligent.'

'Ik wel, al gebruik ik zelf meestal iets stevigers...'

'Je hebt waarschijnlijk niet zo'n grote voorraad luierdozen als ik.'

'Nou, nee.'

Chloe fronste. 'Ik heb ook wel katoenen luiers gebruikt, maar als je er drie hebt... Eh, koffie, thee of warme chocolademelk?'

'Koffie graag.'

'En grotemensenkoekjes?'

'Ik wist niet dat ze ook koekjes alleen voor volwassenen maakten. Verkopen ze die in speciale winkels?'

Chloe lachte. 'Je bent grappig. Ik bedoel koekjes die ik de jongens alleen bij speciale gelegenheden geef. Te duur.'

'Waarom zijn jullie in deze omgeving gaan wonen? Komen jullie hiervandaan?' vroeg Anna.

'Het ligt min of meer tussen onze ouders in,' antwoordde Chloe terwijl ze water pakte. 'Dat was achteraf toch niet zo'n goed idee, maar ik heb hier als kind veel vakanties doorgebracht en ik vond het altijd geweldig. En hoewel de huizenprijzen exorbitant hoog zijn, moet ik zeggen dat het hier geweldig wonen is.'

'Fijn om te horen.' Anna stond op uit de nogal lage leunstoel waar ze rugpijn van begon te krijgen en ging op iets rechters zitten.

'Ja, je hebt hier alles binnen handbereik,' zei Chloe vanuit de keuken. 'Mooi landelijk, uitzichten... een heel goede basisschool, onofficiële peuter- en kleutercrèches, allemaal van dat soort faci-

liteiten in het dorp. De supermarkt en het postkantoor had je waarschijnlijk al gezien, maar er is ook een geweldige markt op zaterdag, hoewel er in de stad ook nog eentje is. We hebben een pub waar je goed kunt eten, een Chinees vlakbij...'

'Dat wist ik. Er hingen menu's van aan de muren van mijn huis.'

Chloe glimlachte en zocht in een keukenkastje naar de grote-mensenkoekjes. 'En we hebben hier een aantal goede vrienden gemaakt, allemaal binnen wandelwagenbereik. Perfect als je met elkaar uit eten gaat; dan wankel je klokslag middernacht gewoon naar huis voor de oppas.' Chloe pauzeerde en zuchtte. 'Sorry! Ik praat weer veel te veel. Dat heb ik wel vaker. Mike geeft me altijd op m'n donder, maar als hij weg is mis ik 's avonds wel eens volwassen gezelschap. Zeg het gerust als ik mijn waffel moet houden.'

Anna grinnikte. 'Ik zou niet durven! Ik zag er niet echt naar uit om hiernaast alleen te zitten en jij hebt me al binnengevraagd, eten gegeven en dronken gevoerd...'

Chloe keek geschokt. 'Nee toch?'

'Nou ja, een beetje aangeschoten dan, maar het was een heerlijke avond, dank je wel.' Ze glimlachte gelukkig. Het was een zegen om Chloe als buurvrouw te hebben. Ze was aardig en grappig en wist alles. Het gaf haar een nog beter gevoel over haar aankoop van het huis.

'Hier is je koffie,' zei Chloe, die een mok dampende koffie voor Anna neerzette. 'Melk? Suiker? En neem een koekje.'

Anna hielp zichzelf terwijl Chloe in de nogal oncomfortabele leunstoel ging zitten en de schaal met koekjes naast zich op de vloer zette. Er leek nergens anders ruimte voor te zijn. Ze wendde zich tot Anna. 'Vind je het niet eng om helemaal alleen in dat huis te slapen?'

'Ik denk het niet,' antwoordde Anna. 'Maar ik heb nog nooit alleen gewoond, dus het zou kunnen.'

'Ik deed het altijd in mijn broek voordat ik de jongens had.'

'Die beschermen je tegen boemannen?'

Chloe lachte en schudde het hoofd. 'Nee, maar ze zijn toch gezelschap. Je zou een hond moeten nemen.'

'Een hond?' Dat leek niet erg praktisch in een piepklein huisje dat nog een bouwput was.

'Hm mmm. Ik zou er zo eentje nemen als het huis niet zo klein was en ik geen drie kinderen had.'

Anna keek om zich heen in de kamer. ‘Ja, ik zag die foto’s van windhonden al hangen.’

Chloe knikte enthousiast. ‘Ik denk dat ik de enige persoon ben die windhonden redt maar er zelf geen heeft. Ik ken iemand die er wel vier heeft.’

‘Jeeetje.’ Anna vroeg zich af of dat wel verstandig was.

‘Ja,’ ging Chloe opgewonden verder. ‘Ze zijn heel makkelijk. Ze slapen het grootste gedeelte van de dag en hebben maar weinig lichaamsbeweging nodig.’

‘Aha.’ Anna geloofde er niets van.

‘Ik weet toevallig dat er een windhond is waarvoor ze op het moment wanhopig op zoek zijn naar een thuis.’

‘O ja?’ Anna kon haar voorgevoel niet langer verbergen, het was gruwelijk duidelijk waar Chloe heen wilde.

‘Hm mmm. Een prachtig gestreept teefje. Haar eigenaresse gaat weg en als ze – of wij – geen huis voor haar kunnen vinden, laten ze haar misschien wel inslapen.’

‘Kan ze niet bij jou logeren?’ Anna was nu echt op haar hoede. ‘Terwijl die vrouw op vakantie is?’

Chloe trok haar wenkbrauwen op. ‘Heb je er wel eens eentje in het echt gezien? Ze zijn enorm. Dit huis barst nu al uit z’n voegen. We kunnen er geen hond bij hebben, in elk geval geen windhond.’

‘Nou, ik ben bang dat ik er ook geen kan nemen. Ik heb niet eens vloeren in alle kamers, er is maar elektra in één ruimte beneden en ik heb alleen koud water,’ legde Anna uit.

‘Dan kun je wel een hond als gezelschap gebruiken tot alles wat comfortabeler is,’ zei Chloe triomfantelijk.

‘Ik denk echt niet dat...’

‘Je kunt haar gewoon eerst op proef nemen,’ zeurde Chloe. ‘We zitten op het moment tussen twee herplaatsingsfunctionarissen in, maar ik weet zeker dat als jullie het met elkaar kunnen vinden, de nieuwe functionaris het prima zal vinden als je haar neemt.’

‘Mijn zus zou zich een hoedje schrikken!’ Dat maakte het wel verleidelijker voor Anna.

‘Zij heeft er toch niks mee te maken?’ Chloe leek haar even niet te kunnen volgen.

‘Nee, maar dat zal haar er niet van weerhouden me te vertellen

wat ze ervan vindt. Ze baalt er heel erg van dat ik zo ver bij haar vandaan een huis heb gekocht.’

‘Maar het is toch een prima investering?’

‘O ja, maar ze wil niet dat ik het zonder haar doe. We hebben samen een woning in Spitalfields opgeknapt. Dat ging heel goed; precies op het goeie moment verkocht en ik knap het huis hiernaast met de opbrengst daarvan op. Of tenminste, die opbrengst zou de helft moeten kunnen bekostigen als het niet te ver over het budget heen gaat.’

‘Wauw, en dat allemaal in je eentje. Je bent toch alleen? Heb je geen vriend?’

‘Nee.’

‘Wat dapper.’

Anna vond het wel leuk zich als dapper omschreven te horen worden, al voelde ze zich niet altijd zo. Het ‘onbezonnen’ van haar zus leek soms meer op z’n plaats. Ze pakte nog een chocoladebiscuitje en kreeg opeens haar horloge in het oog. ‘Jeetje, wat is het laat! Ik kan maar beter naar huis gaan. Maar het was echt een heerlijke avond.’

‘Ja, hè? Ik heb in tijden niet meer zoveel lol gehad. En ontzettend bedankt voor het ontstoppen van het bad. Je mag het gebruiken wanneer je maar wilt.’

Toen ze elkaar gedag hadden gezegd, liet Anna zichzelf binnen in haar eigen huisje. Na de warmte en het gezelschap van Chloe, leek het er erg troosteloos. De zaklamp die ze gebruikte om bij de waterketel te komen maakte grote schaduwen op alle muren en tot Anna haar oude bureaulamp had aangedaan, leek het haar doodeng om in haar eentje te gaan slapen.

Maar met meer licht, een kruik en alle dekens over de slaapzak heen, zag het er een stuk beter uit. Ze had een draagbare radio om bij in slaap te vallen, dus het enige probleem was nog dat ze de lamp niet dichterbij de slaapzak kon krijgen en de kamer ondraaglijk griezelig leek met de lamp uit.

Uiteindelijk vond ze een waxinelichtje, zette het op een oud schoteltje en stak het aan. Toen ze zich realiseerde dat ze wel een kind leek, bang in het donker, dacht ze dat een hond misschien toch niet zo’n heel slecht idee was.

Chloe stond op maandagochtend om halftien bij Anna voor de deur met twee mokken koffie in haar handen. ‘Sorry dat ik zo vroeg bij je langskom, maar ik wilde het huis zo graag zien. Bruno is op school en ik heb de andere twee net bij de crèche afgeleverd. Ik wilde zonder hen komen; anders was ik gister al langsgelopen.’

Anna grinnikte om Chloe’s nieuwsgierigheid. ‘Maar goed ook. Het is nog niet veilig voor de jongens.’ En ze was blij dat ze een extra dag had gehad om alles min of meer ordelijk te maken voor haar eerste bezoeker. Ze pakte de aangeboden beker koffie aan en nam een slok. ‘Heerlijk. Kom binnen.’

Chloe zette de twee stappen die mogelijk waren voordat de vloerplanken ophielden. ‘Het kan mooi worden,’ zei ze uiteindelijk, zonder iets te zeggen over het feit dat het niet in een staat verkeerde waarin een normaal persoon het bewoonbaar zou noemen. ‘Hoe heb je in godsnaam een hypotheek kunnen krijgen?’

Anna lachte. ‘Hij is alleen langsgelopen. Gelukkig zijn de andere huizen uit de buurt zoveel waard dat er geen al te nauwkeurige inspectie nodig is om er zeker van te zijn dat het veel waard zal worden. Uiteindelijk wordt het prachtig. Er moet een aantal balken vervangen worden, daarna leg ik de vloerplanken terug. Het zijn voor het grootste deel schitterende brede olmen planken, die prachtig zullen staan.’

‘Hier vlakbij is een handelaar in oude bouwmaterialen,’ opperde Chloe. ‘Ik heb het adres wel voor je.’ Ze was even stil. ‘Waarom is er geen trap?’

Anna haalde haar schouders op. ‘De mensen van wie ik het gekocht heb, hebben hem eruit gehaald om hem te verplaatsen en daarna was het geld op. Dat denk ik tenminste. Heb je ze niet gekend?’

Chloe schudde het hoofd en klampte zich aan haar koffie vast alsof het haar laatste contact met de beschaving was. ‘Ze kwamen soms in het weekend om er van alles uit te slopen. Ze leken er maar niet aan toe te komen er weer nieuwe dingen in te zetten.’ Ze balanceerde over een balk naar de achterkant van het huis. ‘Ik neem aan dat dit de keuken wordt?’

Anna knikte. ‘Met openslaande tuindeuren. Ze hebben de muur eruit gesloopt voor me.’

‘Met toestemming van de monumentenzorg? Dat verbaast me.’